

om, at den omtalte Embedsmand, dersom han havde mistet sit Embede i Genhold til Dom, ogsaa efter § 7 i Pensionsloven af 5te Januar 1851 maatte have mistet Retten til den Pension, han tidligere maatte have oppebaaret; thi det siges jo der aldeles udtrykkelig, at Pensionen ophører, naar en Embedsmand efter at være afflediget gjør sig „skyldig i et saadant Forhold, som medens han var i Embedet, vilde haat dettes Forbrydelse til Følge, eller, naar han overbevises inden sin Afsted at have gjort sig skyldig i et saadant Forhold“, ophører hans Pension; der er altsaa vistnok ingen Tvivl derom. — Det, der bevæger mig til at tage Ordet, var en Yttring af den ærede Rigsdagsmand for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Klein), der blandt de Grunde, han ansøgte til Undskyldning eller til Nædegjørelse — det er maaske rigtigere at bruge dette Udtryk — for, at han var optraadt, saaledes som slet er i denne Sag, ogsaa ansøgte den, at han efter Domstolens tidligere Afgjørelser maatte antage, at de vilde kjende den Vedkommende berettiget til Pension. Jeg tror ikke, jeg misforstod det ærede Medlem. Jeg erindrer et Tilfælde, hvor der var Tale om, at en Embedsmands Pension efter Regjeringens Mening skulde bestemmes i Genhold til Pensionslovens § 6, men at han senere blev tilkjendt Pension, og at Regjeringen ikke fremkom med noget Forslag, men med den Sag hang det ganske anderledes sammen end med narværende. Jeg siger her til en Birkedommer i et af Kronborg Birker, Vicentiat Peterfen. Regjeringen havde ved hans Afgjørelse bestemt, at han ikke skulde have Pension efter Pensionslovens § 1, hvorimod hans Pension skulde bestemmes ved Lov; men denne Mand, som var en udmærket Jurist, kom Regjeringen i Forhøbet og søgte den for at faae sig tilkjendt Pension efter Pensionslovens § 1. Der forelaa ingen Lov om noget Andet, og Domstolene tilbødte ham da Ret til Pension efter Pensionslovens § 1, men hvoraf kom det? Det kom af, at Regjeringen ikke i det Mindste ved en foreløbig Lov, da Rigsdagen ikke var samlet, havde bestemt hans Pension i Genhold til § 6. Dersom den havde gjort det, er jeg overtydet om, at Domstolene ikke vilde have undertkjendt en saadan tilsværende Lov, men her har Ministeren med Villie valgt at unblade at faae Mandens Pension bestemt i Genhold til § 6. Jeg har ikke uden at modsigte det kunnet høre sige, at der skulde være et Præcedens ved tidligere Dom i et Tilfælde af lignende Art, som skulde have berettiget den daværende Justitsminister til at afholde sig fra at foreslaa den Paagjaldendes Pension fastsat i Genhold til Pensionslovens § 6. Derimod vil jeg neblagge en bestemt Indsigelse. Naar en Embedsmand kan behandle Befolkningen paa den Maade, som her er oplyst, og alligevel gaa af med en saa rundelig Pension, forekommer det mig virkelig, at Befolkningen er ubst for mange Klagerier, og

i den Henseende synes jeg, det har Betydning, enten vi her stemme for, at han skal have sin Pension bestemt i Genhold til § 1 eller i Genhold til § 6. Jeg holder ikke af at forfølge Medmennesker, selv om de have forset sig; vi have Alle vore Feil, men det forekommer mig, at man skulde Samsundet ikke at godkjende den Art Embedsførelse ved at godkjende hans Pension. Jeg vil derfor stemme med Flertallet. Det er nu maaske bag efter at komme med et Forslag til Lov om Pension til ham efter § 6; nu vil det maaske gaa, som det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds sagde, at Mandens Ret efter at han er bleven afflediget med Pension efter § 1, er anerkjendt af den, der havde at afgjøre, om han skulde være afflediget med Pension i Genhold til § 6 eller i Genhold til § 1, og maaske vil han faae sig tilkjendt Pension. Det er muligt, men der er ogsaa en anden Uvei; og det er den, at man til 3die Behandling her fra Thingets Side kan tilkjendegive, at man ikke godkjender den Art Embedsførelse, og derfor foretager en arbitrar, vilkaarlig Nedsættelse i hans Pension, for at det kan staa fast, at han efter Thingets Mening ikke har den fulde Ret til Pension. Om han derefter skulde anlægge Sag og ved Domstolene søge at skaffe sig, hvad der her var blevet ham negtet, bliver et andet Spørgsmaal, men jeg haaber, at Thinget dog til Syvende og Sidst har det i sin Magt at forhindre, at der udbetales Andet, end det Thinget vil. Alt dette skal jeg henstille. Jeg siger det ikke for at forfølge Manden, men fordi det er et, som jeg haaber, saa usædvanlig Tilfælde, — jeg kjender intet lignende, — at det efter min Mening er Folkerepræsentanternes Pligt at væge deres Medborgere imod en sliq Behandling af Embedsmændene, og derfor at gaa frem paa den af mig her antydede Maade.

Hindenburg: I Meget kan jeg kun være enig med den ærede næstforegaaende Taler. Jeg tror med ham, at der her ikke er Spørgsmaal om det lille Beløb, hvorom her handles, men at Sagen har større og almindeligere Interesse, og jeg er ligeledes tilbøjelig til at være enig i, at det ikke er ønskeligt, at der vises Bemsfeldighed imod Embedsmændene. Paa den anden Side var der ogsaa andre af hans Ytringer, hvori jeg ikke kan være enig, og specielt kan jeg ikke være enig i den, at der i det her foreliggende Tilfælde skulde være viist nogen særegen Bemsfeldighed. Det er blevet erkjendt under Forhandlingerne her, at det i og for sig er et betydeligt Onde for en Embedsmand at blive afflediget imod sin Villie, men de Herrer, som samstemme med Flertallet, have den Anskuelse, at det i dette Tilfælde ikke er nok. Det var vel i og for sig haardt for den paagjaldende Embedsmand at blive afflediget imod sin Villie, men man burde være gaaet videre; han burde have været afflediget i